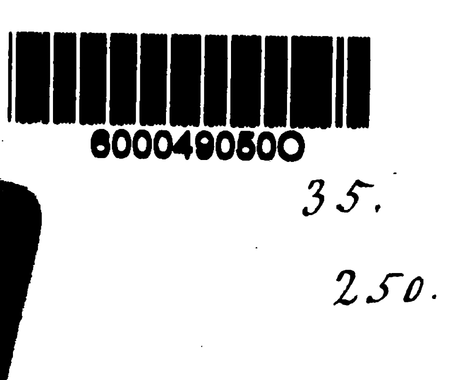

6000490500
35.
250.

ORATIO

EX

HARVEII INSTITUTO

HABITA IN ÆDIBUS

COLLEGII REGALIS MEDICORUM

Die Junii 25, 1835

AB HENRICO HALFORD,

REGIS ET REGINÆ MEDICO, PRÆSIDE.

LONDON:

JOHN MURRAY, ALBEMARLE STREET.

MDCCCXXXV.

LONDON:
PRINTED BY WILLIAM CLOWES AND SONS,
Stamford Street.

ORATIO EX HARVEII INSTITUTO.

INVITUS dolensque prodeo coram vobis, Socii, solemni munere functurus, alteri eheu! frustrà demandato, quem mors immatura præripuit. Doleo et acerbè fero tam inopinatum casum; sed me recreat et reficit consessus hic, et conspectus vester. Cum enim intueor et contemplor unumquemque vestrûm, neminem in hoc Sociorum numero video, quem non TUTHILLII integerrima vita, modestissimi mores, summa fides, innocentia, sibi devinxerint; neminem qui tantam pietatem, et virtutem ex oculis sublatam, desiderio non prosequatur.

TUTHILLII valetudo, a primâ usque pueritiâ tenera et inconstans, subitò in discrimen præcipitata est insalubri nuper aëris consti-

tutione, et asperâ arteriâ graviter inflammatione correptâ, spiritus, ægrè, et non nisi magno labore ac nisu, dies sex noctesque ducitur. Tandem ad tracheam cultro anatomico incidendam, tanquam ad sacram anchoram, ipso hortante, confugimus. Sed frustrà—nam peracto vix ac ne vix quidem opere consumptus est.

O! incertam vitæ conditionem, et inania artis nostræ subsidia! Quæ vanâ nos spe producunt, et, tacto prope littore, mediis in fluctibus obruunt!

Erant in TUTHILLIO plurimæ litteræ, nec eæ vulgares, sed reconditæ. Erant illi ex severâ disciplinâ derivata et penitùs animo infixa ea Matheseôs principia, quæ ad philosophiam colendam planè necessaria sunt. Testis est Cantabrigia, quæ primi ordinis honores ei detulerat. Testes vos estis, qui in Pharmacopœïâ istâ olim condendâ, et in alterâ jam in lucem proditurâ, auxilium ejus

apprimè utile cognovistis—et quicquid e Chemiâ feliciter hauserat summâ modestiâ, summo tamen studio prolatum.

Erat in illo, porrò, gravitas, sine severitate, et cunctatio quædam respondendi, ut nihil non consideratum exiret ab ore. Accedebat, etiam, judicium acre, limatum, exercitatum, et benignitas quædam et clementia quæ eum ad mentis morbos tractandos præ cæteris aptum habilemque reddiderant.

Cogitanti mihi de hâc re, mirum sæpe visum est quâ de causâ Medici hodierni partitionem hanc artis nostræ fecerint, seposuerintque eos qui animi affectibus subvenire soleant, ab iis qui in morbis corporis curandis exercitati fuerint. Quid enim? Cum Homo confletur ex animo et corpore, nil patitur illud quin hic quoque in consortium mali trahatur. Porrò nemo poterit esse Medicus omni laude cumulatus

nisi fuerit omnium animi motuûm æque et ægrotationum corporis scientiam consecutus. Tollendos igitur hos limites esse puto, et philosophiam Medicinæ sociam et ministram, utì admonet Hippocrates, adsciscendam; nec in Pharmacopolarum officinis tantum, sed in scholis quoque sapientûm, quærenda remedia malorum; quod comprobat etiam Horatii effatum:

> "Sunt verba et voces quibus hunc lenire dolorem
> Possis, et magnam morbi deponere partem."

Nec minore desiderio lugemus Matonum ante diem abreptum—mitem, gravem, et artis suæ peritum. Erat enim cùm instructus optimè, tum etiam scientiâ atque usu perfectè planèque Medicus. Quantum in rebus Chemicis investigandis præstiterat Tuthillius, tantum antecelluit Matonus in Botanicis—nec extitit unquam quisquam majori in hanc domum pietate, nec cui dignitas vestra carior esset; aut quo adjutore consiliorum

nostrorum in ægrorum miseriis sublevandis uti potius gaudebamus. Etenìm mores ei candidi et ingenui ultrò nos alliciebant, non emolumento captantes aliquo, sed trahentes suâ vi et dignitate; nam quod decens et honestum esset facilè percipiebat, nec alteri faciebat unquam quod sibi faciendum noluisset.

Quod liberos non habuit quibus et patrimonium paterni nominis, et opes relinqueret, moderatio rei familiaris in suum usum definita erat, nec tam facultatem et copiam expetendam putabat, quam et in utendo rationem, et, quod famam nondum adeptis interest, in carendo patientiam.—Salve æternum, amicissime Vir! æternumque vale!

Nec ingratum fore censeo vobis, Socii, si in altero nomine paulum immorer, et in tuos cineres, Ricarde Powell! "purpureos spargam flores." Tu etenìm de Pathologiâ quædam optimè perpensa protulisti. Et in medicinâ administrandâ optimorum Ma-

gistrorum vestigiis insistens Naturam ducem semper secutus es, et quosdam nervorum morbos proprio Marte debellâsti. Hæc Acta nostra litteraria intuenti facile patent—Hæc Nosocomii S^{cti}. Bartholomei memorabilia testantur et confirmant. Tuus est honos igitur in ærarium nostrum, quicquid potuisti, conjecisse; tua laus, aliquantulùm de miseriis et doloribus humanæ conditionis detraxisse. Nec levis est illa quidem, nam quorum ingeniis hæc referuntur accepta, ab iis, et Collegii nostri, et patriæ fama adaucta est.

Sed neque finis luctui nostro aut modus prìus esse debet, quàm HENRICUM AINSLIE, æqualem mihi, eundemque amicissimum deflevero. Is cum Cantabrigiæ suæ prima labra scientiæ admovisset, ibi tam pleno se proluit haustu, ut præstantissimorum et summi ingenii atque industriæ juvenum, actis examinationibus facilè Princeps salutaretur, fratre suo majore natu proximum honoris

locum obtinente. Hisce sub auspiciis, cum ad medicinam exercendam se accinxisset, quis non ei pateret aditus ad opes, ad famam, ad amplitudinem? Omnes omnia bona dicere, et laudare fortunas Medici, cui visa sunt et fausta omnia ac felicia in procinctu stare.

At ea est tamèn, quodammodo, artis nostræ conditio, ut Medicus, quamvìs sit eruditus, quamvìs sit in omni scientiâ ad artem suam pertinente, instructissimus, si fuerit idem in consuetudine vitæ et in moribus ac voluntatibus civium suorum hospes, parùm ei proderit oleum operamque inter calamos et scrinia consumpsisse.

Æger lecto sternitur moriturus; fractus viribus tum animi, tum corporis, in te, Medicum, defigit oculos, in te uno spem omnem boni, si quid boni fortassìs etiamnum sperandum sit, reponit. Quid agendum? Dubitasne? cunctatio ista frigiditas est, mora

mors. Non est hic dubitandi locus, non philosophandi, sed agendi.

Alter arcessitur Medicus—convenitur—de ægro actum est planè, et conclamatum—sed judicium novi medici promptiùs et studiosiùs oblatum, sed officiosa quædam sedulitas movent et conciliant animos assidentium, et perfricta frons isto favore et observantiâ perfruitur, quam modestia, candor et vera ac sana Medicina desideraverant frustrà. Ita multa nos, et in nostris rebus fefellerunt, sed ea est hominis natura, et erit;

"Si vis me flere, dolendum est
Primum ipsi tibi;"

si vis me fidem ponere in remediis tuis, næ! te tuam fidem in medicinâ tuâ ponendam postulo.

Et Ricardo Powell, et Henrico Ainslie, utrique contigit, in medio vitæ cursu, et in maximâ utriusque utilitate, morbo defe-

cisse; huic vesicæ hæmorrhagiâ, illi paralysi.—Num id incommodo eorum et detrimento, an potius lucro apponam? Lucro sanè; Mens etenìm humana præsentire in posterum amat, et in futurum cupit prospicere. Sed in hac festinatione urbis ac vitæ, in hac ambitionis occupatione et contentione, earum rerum contemplationem, ad quas seriò et præcipuè animum intendere debemus, quippe quæ ad immortalitatem, et æternam nostram felicitatem spectant, facilè differre solemus, quia, quanquam aliorum officiis otiosi semper simus, nobismet ipsis, tamen, nostrisque curis nunquam vacamus. Imperanda est igitur, et cogenda præteriti temporis accurata recordatio, ut vitæ futuræ felicitas, certis conditionibus promissa nobis, pietate et pœnitentiâ sedulo expetatur et elaboretur. Hoc iis emolumento fuit, hoc Dei Optimi Maximi benignitas voluit, et prepterea, forsàn, morbis eos plecti jussit.

Me, si Deo placuerit ingravescentibus annis, imbecillitate valetudinis impediri,—esto.—Id omne benevolentiæ Ejus acceptum referam. Sin otii fructus detur, cum sanâ mente in corpore sano, ad vitam anteactam recogitandam, et vestem, quasi colligendum, quemadmodum * Imperatori ante cadendum in Capitolio curæ fuit, ut decorè, et cum dignitate discederet, laudem Deo majorem, majoresque gratias debiturus solvam.

Hæc de iis jure prædicanda esse censui, quos, intra annum jam clausum, de vobis et de arte vestrâ benè meritos, mors, eheu! deflenda, sustulit. Equidem non sum nescius hujusce temporis esse et loci præstantissi-

* Cæsar Cassii brachium arreptum graphio trajecit; conatusque prosilire, alio vulnere tardatus est. Utque animadvertit, undique se strictis pugionibus peti, togâ caput obvolvit: simul sinistrâ manu sinum ad ima crura deduxit, quo honestius caderet, etiam inferiore corporis parte velatâ.—*Suetonius in vita Julii Cæsaris.*

mos ex annalibus nostris medicos, suâ quemque laude, prosequi; id quod olim quâ potui diligentiâ sum egomet aggressus; aliique Oratores vestri solemni hâc laudatione, pleniùs ac meliùs, prosecuturi sunt. Sed detur occasioni venia, quippe verendum erat ne hi cari et æstimandi viri, quos novissimo desiderio ploravimus, debito suo præconio carituri essent; atque ita eorum fama ac memoria, quam vos tueri et conservare debetis, elapsa esset gradatìm et disparuisset, illacrymabilis et obliviscenda.

Accipite, igitur, Socii, in bonam partem, quod vestrâ fretus indulgentiâ, ne solemne munus et salutare deesset, pro virili, Oratoris erepti partibus hodie fungi sim ausus.

Vivite et valete!!

